

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelického sboru v Krnově vydáván pro členy a přátele sboru
za dobrovolný příspěvek

Nádherné tajemství slavné ikony

***Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl:
Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa.***

J 1, 29

Milé sestry, milí bratři a přátelé,

Jan Křtitel nazval Ježíše Beránkem Božím. Ne třeba Lvem z pokolení Judova, jak by lépe odpovídalo tomu, co se od Spasitele čekalo. Měl totiž, podle tehdejších představ a očekávání vyhnat nepřátele Božího lidu, očistit zemi od všeho zla a ujmout se vlády. To vše jako mocný král. Ale všechno bylo jinak. Místo očekávaného Lva přišel nečekaný Beránek. Proč?

Protože Pán Bůh nechtěl a nechce nevěrné lidi zahubit, ani ponechat vlastnímu osudu, ale vysvobodit od zla, ošetřit a obnovit vztah lásky. Beránek nebojuje, ale smiřuje. Vždy byl považován za obětní zvíře a právě o oběti promluvil Jan Křtitel, když nazval Ježíše Beránkem, který snímá hřích světa. Tedy vymazává dluh, smiřuje vinu, odpouští. Sám Bůh v osobě člověka Ježíše se vydal lidské zlobě, sobectví a nenávisti, aby přinesl lidem vysvobození a život v novém rozměru lásky. Nepostavil se moci zla jako silný ozbrojený lev připrave-

ný k boji, ale jako bezmocný beránek smířený se smrtí.

Ježíš Kristus nezvolil cestu síly a moci, ale přiblížil se k lidem slabým a sevřeným vlastní vinou nebo utrpenou křivdou. Přišel cestou obětovaných, snad i zavržených. Taková cesta není nijak populární – pravdivost, solidarita se slabými a oběť pro jiné, to bývá spíše vysmíváno než obdivováno. A přeci právě tudy šel Ježíš Kristus, Syn Boží, tudy k nám ztraceným přišlo vysvobození, pokoj a z milosti daná spravedlnost.

Berme vážně Kristovo dílo záchrany, hledejme odpověď na otázku po tom, co je v životě to nejdůležitější a co pro to jsme ochotni přinést. Ta největší oběť už pro nás položena byla. Byla vítězná, protože po pátku následuje neděle a vzkříšený Pán přinesl vítězný život nám všem. Zatím si ho nedokážeme představit, ale můžeme se už teď radovat a žít pokojně ve víře, lásce a naději. Bůh nás neopustí.

Martin Litomiský

Chybí něco Boží Trojici k dokonalosti?

Na titulní straně máme otištěnu reprodukci překrásné a snad nejznámější ikony pravoslaví. Jmenuje se Abrahamova pohostinnost a z dobrých důvodů bývá také často zvána prostě Trojice. Vytvořil ji v 15. století geniální ruský ikonopisec Andrej Rublev.

Tématem obrazu je situace, kdy se v Mamre Abrahamovi Hospodin zjevuje ve třech postavách. Rublev však tento výjev pojal jako úžasnou alegorii na celou Boží podstatu.

Podařilo se mu to dokonale. Existuje dokonce příběh, jak se jeden umělec stal Ježíšovým následovníkem jen tím, že si ikonu pozorně prohlížel, a vykřikl: „Jestli je toto Boží podstata, tak jsem věřící!“

Tři aspekty Jediného

Na ikoně jsou tři barvy ilustrující jednotlivé aspekty Jediného Svátého. Zlatá symbolizuje Otcovu dokonalost, plnost, celistvost, prvotní Pramen.

Modrá značí člověka – za moře a nebesa zrcadlí se navzájem – tedy Boha vydávajícího se v Kristu na svět, přijímajícího lidství. Rublev proto maluje Krista modrého, ukazujícího dva prsty, aby nám sdělil, že v sobě sloučil ducha a hmotu, božství a lidství – pro nás!

Zelená zjevně znázorňuje Ducha, jeho nekonečnou plodnost a úrodnost, reprezentovanou božskou fotosyntézou, která všemu umožňuje

vnitřně růst tím, že přeměňuje světlo v sebe sama. To přesně je působení Ducha Svátého.

Je to tak správně? Jediný Svátý v podobě Tří – hodujících a pijících s nekonečnou pohostinností a s naprostým potěšením ze sebe samých. Kdybychom vzali vážně popis Boha podle ikony Trojice, museli bychom říct. „Na počátku byl vztah.“

Chybí někdo u stolu?

Z ikony číší nádherná hluboká úcta, se kterou se ti tři dělí o společnou mísu. A Duch Svátý jako by rukou ukazoval ke čtvrtému, prázdnému místu u stolu!

Zdali je to skutečně tak, a pro koho je místo určeno, úžasným způsobem dokresluje nález historiků umění. Když se pozorně podíváte, najdete na přední části stolu jakousi malou pravouhlou díрку. A právě zde byly na originálu ikony nalezeny zbytky lepidla. Co to naznačuje? Že na tomto místě mohlo být přilepeno zrcadlo. To je na ikoně krajně neobvyklé.

Možná to byla poslední ozdoba, kterou vymyslel Rublev, nebo ho tam přidal někdo později. Dovedete si však představit, jaký to má význam?

Je úžasné, když se nad tím zamyslíte! U toho stolu je místo pro čtvrtou bytost, pro člověka! Pro každého pozorovatele ikony! Pro vás!

**Parafrázováno z knihy Richarda Rohra
Božský tanec** /ps/

Těším se, až v Božím království

Rozhovor s Jirkou Vasiliadisem

● Jirko, když jsem před 9 lety v neděli 27. května 2012 přišla do kostela, uviděla jsem na invalidním vozíku sedět rozžářeného mladého muže. Doprovázela ho skupina (pro mě neznámých) lidí. A právě toto byl den tvého křtu. Slavnostní a hodně povzbuzující den. Neměla jsem moc odvahy zeptat se tě na tvůj životaběh, abych nesáhla na nějakou citlivou strunu. O to větší radost mi udělal tvůj souhlas s rozhovorem. Prosím, kde ses narodil? Můžeš říct něco o svém dětství a mládí?

Narodil jsem se roku 1983 tady v Krnově - bohužel s dětskou mozkovou obrnou. Abych žil, museli mě zdravotníci oživovat. Maminka byla svobodná. Můj biologický otec si ji odmítl vzít, a tak jsem žil jen s ní. Když mi byly asi tři roky, sehnal děda v Albrechticích pro mě a mamku byt, abychom si všichni byli blíž.

● Jirkův křest 27. 5. 2012

● Jirka V. před zeměkoulí v Opavě.

Obětavá babička nám byla velkou oporou. Po nějaké době jsme jeli na pobyt do Petrovic u Janova. Tam si mamky všiml jeden hodný muž a stal se jí přítelem a mně kamarádem. Žili spolu asi 20 let. Všichni jsme se měli moc rádi.

Jak jsem rostl, začali mě vozit do „zvláštní školy“ a pokračování bylo na „církevní škole“ v Benjámínu. Velmi rád na ni vzpomínám.

Roky rychle utíkaly a maminka začala mít zdravotní problémy. Zjistilo se, že onemocněla roztroušenou sklerózou. Statečně s ní bojovala tři roky. Maminčin přítel i babička se na jedinou starali o dva nemohoucí lidi, ale nikdy si nestěžovali.

Aby k nám lékařka nemusela jezdit každý den píchat mamce injekce, naučil jsem se svýma ochablýma rukama tento problém zvládnout. A musím se pochlubit - docela mi to šlo. Její nemoc měla však agresivní průběh a v mých 27 letech maminka zemřela. Příbuzní se snažili pomáhat, jak se dalo, ale ztráta matky pro mě znamenala téměř konec světa. Musel jsem být v péči psychiatrů.

Pak začalo období různých přesunů: rehabilitační ústav Hrabyně, startovací byt na

tví zahodím invalidní vozík!

● *S rodinou před kostelem, babička první zleva.*

Opavské ulici, sociální byt na Staré ulici. Bylo to neúnosné. Velice jsem toužil po vlastním bytě a po soukromí, ale v mém stavu to nebylo možné. Jsem zcela závislý na neustálé péči druhého člověka. Zakotvil jsem tedy v Harmonii - středisko pro lidi s mentálním a kombinovaným hendikepem. A tam jsem zůstal.

● **Kdy a kde ses poprvé dozvěděl zprávu o Bohu, kterému i na tobě hodně záleží?**

Už si ani nevzpomínám, který to byl rok, kdy Radovan Rosický začal chodit do Benjámina a pořádal tam biblické hodiny pro klienty. Moc rád jsem se zúčastňoval. To, co říkal, nebylo pro mě úplné novum. Moje babička doma také trochu o Bohu mluvila. A tak jsem doufal (spíše věřil), že „tam nahoře někdo je“. Ale osobní pozvání jsem slyšel až od Radovana: „Neboj se. Bůh o tobě ví. Má tě rád. Zlo nemá poslední slovo.“ A to mě došlo.

Rozhodl jsem se, že se nechám pokřtít. K této velké události mě Radovan připravoval celý rok. Velice jsme se sblížili. A když pak v roce 2018 se s celou svou rodinou odstěhoval do Čech na jiné působiště, ronil jsem slzy jako krokodýl. Neodešel jen můj farář, ale také přítel.

● **Změnila křesťanská víra tvůj pohled na život?**

Jak jsem říkal, nebyl jsem ateista. Jaksi jsem věřil „v něco nad námi“. Ale vyučování, které vyvrcholilo křtem, otevřelo můj duchovní pohled na život. Nedává mi sice odpověď na otázku PROČ ZROVNA JÁ, ale můj život dostal náboj, vím, že někomu patřím a mám skvělý cíl.

● **Vzpomínáš, Jirko, na nějakou situaci, kdy jsi byl v koncích a pak zasáhl Bůh?**

Myslím, že Bůh zasáhl do mého života vícerorát a ani jsem si to neuvědomoval. Napří-

klad, když jsem nevěděl, kam půjdu z Hraby-
ně, a pak se objevilo bydlení v Krnově.

Nebo jednou jsem měl silnou angínu. Moc, fakt moc mě bolelo v krku. Nevěděl jsem, co dělat. A představ si - já se modlil a ráno bylo po bolesti. Ale největším Božím jednáním v mém životě bylo naplnění mého srdce pokojem a mírem.

● **Ted' se zeptám trochu dotěrně: necítíš vůči Bohu hořkost nebo výčitky?**

Ne. Vůbec. Ani hořkost, ani výčitky. To víš, že bych rád chodil, rád bych zpíval, rád bych dokázal to, co jiní mladí muži - bohužel to není možné. Ale Pán Bůh mě obdaroval jinak. Dal mi spoustu dobrých přátel, na které se mohu obrátit o pomoc.

Každou neděli (pokud mohu) mě někdo vezme autem do kostela. Každý rok mě dopraví na dovolenou do Klobouk u Brna do stacionáře. Jednou jsem se dostal do situace, kdy mě můj pečovatel okradl o dost velké peníze. Ve sboru jsem našel zastání a pomoc. Takže, vidíš, Pán Bůh mi můj hendikep vynahrazuje zase jinak. A navíc, jak Radvan říkal: „Svěř svůj život Bohu, on ho dovede do dobrého konce.“ Toho bych se chtěl držet a pak výčitky ani hořkost nebudou mít v mé hlavě místo.

● **Jirko, uvědomuji si, že bys mi mohl být někdy příkladem, když brblám. Máš z něčeho radost?**

● *Sestra Eva Velíšková za staršovstvo gratuluje Jirkovi.*

● *Jiří přijímá Večeři Páně s pomocí Ruth Višnyiové (25.12.).*

Samozřejmě, že mám radost. Třeba z toho, že si tady můžeme povídat. Nebo když se ráno probudím a v rámci možností jsem zdravý. Radost mi dělá také účast na aktivitách v Benjamínu. A jak jsem říkal, mám radost, když v neděli ráno uslyším zvonek a vím, že u dveří stojí někdo z chlapů a poveze mě autem na bohoslužbu. To mám fakt radost a těším se.

● **Na závěr se každého účastníka rozhovoru vždy ptám na jeho oblíbený biblický verš. Oslovuje i tebe něco obzvláště?**

V Bibli je více míst, která mě oslovují. Nevím, které říct. Snad Římanům 8,39: „Jsem přesvědčen, že ani smrt, ani život, ani andělé, ani vládci, nic z toho, co se děje nebo teprve má přijít, nemůže mě odloučit od Boží lásky.“

Upřímně: moc se těším na den, kdy zahodím invalidní vozík a v novém těle se v Božím království narovnáím a postavím na vlastní nohy. Možná tam bude fungovat i náš pěvecký sbor a já se rád zapojím a ze všech sil budu zpívat k Boží chvále.

Jirko, moc děkuji za odvážný rozhovor. Máš pravdu. Pán Bůh nám neslibuje snadný život, ale slibuje, že v každém smutku bude s námi. A v tom je veliká naděje.

Tamara Maláčová

Radovanova vzpomínka na příhodu s Jirkou

Bolestivě přiskřípnutý prst!

• Rozloučení s Rosickými, červen 2018

Jirko, k našemu rozhovoru přidal svou vzpomínku na vaše přátelství i tvůj dobrý kamarád Radovan Rosický až z Roudnice nad Labem, kde nyní působí. Tady ji máme.

Kdybych měl krátce říct, která událost pro mě a pro Jirku znamenala zásadní změnu a která byla Boží řečí k nám oběma, pak to byl Jirkův křest. Byl hned na počátku našeho kamarádství, které - a to musím podotknout - nebylo nikdy úplně jednoduché. Myslím, že Pán Bůh k němu i ke mně tenkrát promluvil. Jirku nasměroval do velké a krásné rodiny Božích dětí a mě zase do světa, ve kterém jsem předtím nebyl moc zvyklý pomáhat a sloužit. Do světa handicapovaných lidí.

Myslím, že nás oba Bůh tímto vzájemným vztahem formoval, ořezával a čistil.

Ale vzpomínám si na jednu příhodu z mnoha, kdy ke mně

Bůh promluvil skrze jeden prst. Bylo to v době, kdy měl ještě Jirka svůj samostatný bezbariérový bytěček na Staré ulici v Krnově. Bylo to tenkrát pro něj velké vítězství a radost, že něčeho takového dosáhl.

Tehdy se u něj střídali dobrovolníci, rodinný přítel a jeho babička. Jirka měl v bytě nainstalovaný portálový jeřáb, který mu pomáhal k přemisťování se po bytě. Protože je kvadruparetik, potřebuje se při zvedání vždy posadit do takové plachty, která je zavěšena na háčku jeřábu. Tehdy se Jirkovi přihodila nepříjemná nehoda - přiskřípl si celou vahou svého těla jeden prst na ruce mezi lanko a hák a málem si ten prst zlomil. Byla to velká bolest a potřeboval odvoz k lékaři na rentgen. Tehdy jsem právě něco psal nebo chystal, a když mi Jirka volal, že ho bolí prst a že potřebuje k doktorovi, přiznám se, že jsem z toho nebyl moc nadšený. Znamená-

lo to přerušit práci, vyzvednout jeho speciálně upravené auto a počítat s tím, že hodinku nebo dvě strávím ježděním po doktorech. Moc se mi nechtělo, ale Jirka úpěl do telefonu, a tak jsem vyrazil.

Když jsem pak na místě viděl jeho zkrivený a modrý prst, už jsem neprotestoval. Tyhle poměrně časté výjezdy mě naučily pokoře a ochotě se vcítit do potřeb někoho, kdo si sám nepomůže. A myslím si, že jsou situace, kdy se my sami stáváme prostředníky vyslyšených modliteb našich bratrů nebo sester.

Jirka se mi tehdy hned po příjezdu svěřil, že se modlil, abych přijel co nejdřív. Bylo to dost bolestivé.

Když se na někoho obrácíte častěji, než je někdy příjemné, a nemáte jinou volbu, pak Bůh jedná velmi rychle. Vyslyšené modlitby prostě fungují!

*Zdraví vás všechny
Radovan Rosický*

Prastará technika zklidnění mysli

Meditace. Co se skrývá pod tím slovem? Někomu vytane na mysli soška orientálního mudrce (Budhy?) se zkříženými nohama a pohledem upřeným někam do dále nebo nikam. To křesťana spíše asi odradí. Ale byly a jsou mnišské řády, které meditaci pěstují a vysoko hodnotí. Ale pak ještě můžeme slyšet výtku praktického člověka: „Ty jen tak medituješ, to není žádná práce!“ Jak to tedy je s tou meditací? K čemu může být dobrá? A je vůbec dobrá? Není to nebezpečné?

Není jednoduchá odpověď. Meditací je více druhů, různě hlubokých a s různým cílem. Záleží především na tom, kam se zaměříme. Není to nebezpečné, když nebezpečí nehledáme. Tedy nic složitého a neznámého. Orient klidně vynechejme, držme se nám blízkého a srozumitelného. Taková cesta je bezpečná a užitečná. Vede přinejmenším ke zklidnění mysli, ale také třeba k hlubokému ztišení a otevření před Bohem. Jak na to?

Především je potřebný klid a ticho. Kolem sebe i v sobě. Najdeme si místo a čas, kdy předpokládáme, že nás nikdo nevyruší a snažme se nepřipouštět žádné rozčilující myšlenky, soustředíme se na pokoj v duši. Je dobré zaujmout pohodlnou polohu, aby se tělo mohlo klidně uvolnit, nic nedělejme násilně. Můžeme ležet nebo sedět, jak nám vyhovuje. Pokud při meditaci usneme, nic se nestane, je to lepší, než vyrušování nepohodlím a rozčilením. Je užitečné začít několika klidnými hlubokými nádechy a výdechy – pomáhá to zklidnění a soustředění.

Jedna možnost: Nemysleme na nic. Myšlenky budou přicházet, ale neupínáme se k nim, necháme je jakoby přecházet kolem: Dívejme se na ně klidně, jako nezávislí pozorovatelé, které vlastně ani nezajímají. Možná uvidíme zajímavé věci. Má to vést ke zklidnění, snad jakémusi úklidu duše. Nevadí, když se to hned nedaří, zvykejme si. Snad příště nebo ještě později. Meditace není výkonnostní disciplína, každý malý krok je užitečný.

Další možnost vlastně může navázat hned na tu předchozí. Dejme si téma. Může to být třeba biblický verš. Např. Ježíšovo slovo: „Já jsem ta cesta, pravda i život“ (J 14,6). Po několika hlubokých vydechnutích si v klidu, bez úsilí ta slova zopakujeme, třeba několikrát. Pak si můžeme udělat přestávku a třeba se zaměřit na jednotlivá slova. Nechme si je volně v mysli. Je to snad jako když bonbón v puse necucáme, ale necháme rozplynout. Ale to je na každém, někdy je dobré si vybavovat všechny možné cesty, které známe, a co může znamenat ta ve vybraném textu. Ale opatrně, ať přijdeme na cokoli, nebude to asi ten jediný pravý význam toho slova. I tak můžeme být velmi obohaceni.

Meditace může volně přejít v modlitbu. Máme mysl otevřenou před Pánem a nemusíme (nemáme) se soustředit na slova. Nebo snad jen na oslovení. V mysli můžeme mít vděčnost, nebo obavu z něčeho nebo o něho, nevyslovené vyznání, touhu, naději apod. Vše svobodně položené před Pánem. Nespěchejme, mlčme.

Co je důležité: Z meditace neodcházejme rychle, proto je potřebné si zajistit klid. Do běžného života se vracíme pomalu, klidně a s dobrou myslí. Ne hned do ruchu a hluku. Prožité se má usadit, a to nejde náhle.

Všichni ovšem tyto věci vnímáme a prožíváme po svém, vždy trochu jinak. Proto píšu obecně, není to (nemůže být) přesný návod – neplatil by vůbec pro všechny. Také tomu nerozumím tak, abych přesné návody mohl dávat. Něco jsem vyčetl a poznal při několika soustředěních, také skromně vyzkoušel. Cílem meditace není veliký zážitek, ale pokoj v srdci. Ten pokoj Vám přeji.

Martin Litomiský

Oběť Ježíše Krista byla dobrovolná a zpečetila Boží lásku k nám

Přiznávám, že mi vždy působilo rozpaky, když jsem někdy slyšel, že Bůh vydal na krutou smrt svého milovaného Syna – jediného bezhříšného člověka proto, aby hříšným lidem mohl odpustit. Proč? Potřeboval snad nevinnou oběť, aby se mohl smilovat nad viníky? Nestačila Boží láska?

Víme, že stačila. V J 3,16 čteme: „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Také vyznáváme, že v Ježíši Kristu Bůh sám vstoupil do lidského světa. Z lásky. Ne- ní tedy nějakým tvrdým soud-

cem, který vymáhá odplatu za slabost a vinu, ale je přímým účastníkem záchrany zbloudilého člověka.

Věřím, že když Syn – člověk Ježíš umíral na kříži, Bůh Otec tam byl s ním. Přesto, že si to člověk Ježíš v tu nejtěžší chvíli neuvědomoval. Podobně je

to s námi lidmi, když se nám stane něco zlého a trpíme. Bůh miluje a je na straně trpících v životě i smrti. Smrt díky tomu není věčná – on vstal z mrtvých a ujišťuje nás, že my také vstaneme.

Kristova krev je nová smlouva. Boží smlouva naprosté lásky mezi jím samým a námi lidmi. Z lásky nás přijímá za své vlastní, z naší strany pak máme milovat Boha ze všech svých možností, a svého bližního jako sebe samého.

Pro koho se tedy Pán Ježíš obětoval? Věřím, že pro lásku k nám a Bůh Otec byl celou dobu s ním. Také s námi všemi chce být. *Martin Litomiský*

O napomenutí

Milí bratři a milé sestry v Kristu. Dnes Vám budu psát o napomenutí...

Tu mi - jednu neděli - řekla jedna sestra: „Jani, nechtěla bys takhle napsat nějaké napomenutí? Ono to může být zajímavé, číst si takhle názor někoho jiného.“

Takže já Vám tedy něco povím. Zajímavou věc, které jsem si všimla. Za prvé, jsem ta poslední, která by měla nebo chtěla někoho napomenout. Za druhé, vím, že jestli někdo potřebuje vážně napomenout, jsem to já sama. Odtud se odrazím. Je totiž docela dost možné, že v tom nelítám jen já.

Stává se mi taková podivnost v životě s Bohem. Někdy jsem mu blíž, někdy zase dál, ale proč vlastně? V nadhledu si říkám, že On je se mnou přeci pořád, tak proč ten pohyblivý pocit vzdálenosti?

...Když mi můj manžel donesl květinu k MDŽ, došlo mi to. Cítila jsem se v ten moment Bohu blíž (protože láska přece). No a ještě ten den jsem si vzpomněla na jednu svou kamarádku, a tu jsem se cítila být zase Bohu dál (protože neodpuštění třeba). Oba jsou to křesťané, oba si ve své hlavě spojují s Bohem. Avšak

došlo mi, že v neovládání svých citů je se samotným Bohem zaměňuji. Pochopila jsem, že to, jak na mě lidé působí, má zásadní vliv na to, jak nahlížím na samotného Boha Otce našeho. Jednou se mi málem stalo, že jsem kvůli tomu div nesešla z cesty úplně.

Tím bych chtěla poukázat na to, jak důležité může naše křesťansko-nekřesťanské chování být. Pro mě je veliký rozdíl, jestli se PROSTĚ NĚKDO dopouští nedobrého, nebo jestli se toho dopouští DÍTĚ BOŽÍ.

Proto bych chtěla napomenout sama sebe, abych: nesnižovala Boha tím, že jiní lidé by snad mohli, byť jen na chvíli, v mých očích zmenšit jeho velikost. A zároveň, abych si i já dávala dobrý pozor na to, že bych snad - třeba i nevědomky - zapříčinila svým „čímkoliv“ zatemnění mysli někoho jiného.

Po celou dobu psaní se mi do hlavy dere myšlenka, že není třeba nic složitě vypisovat, protože když se budeme všichni držet Ježíšových slov, žádná napomenutí nebudou třeba.

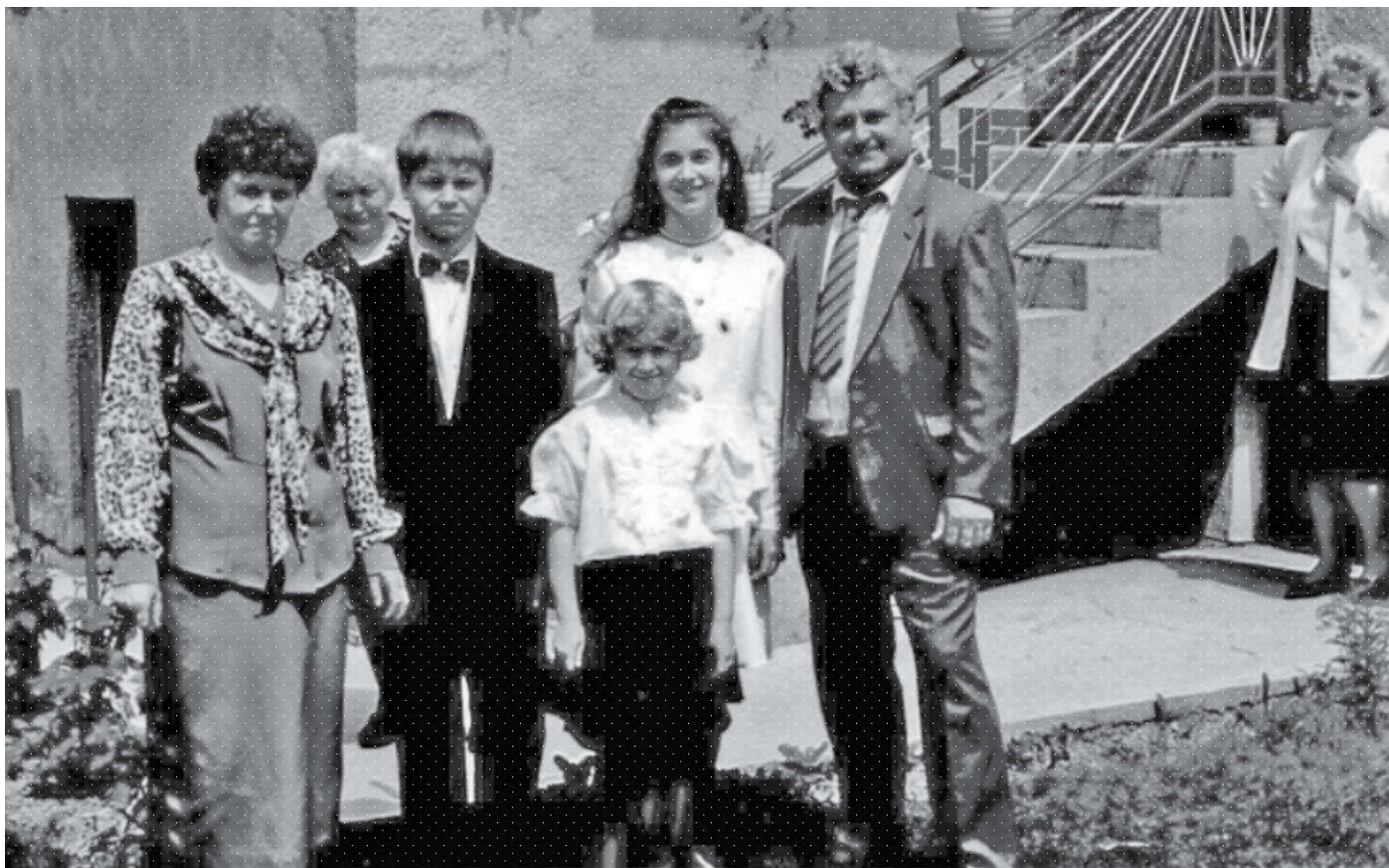
Miluj Boha svého z celého svého srdce... Miluj bližního svého jako sám sebe!

Jana Muchová

PS: Děkuji své sestře (viz výše), že mi svou výzvou k napsání napomenutí pomohla toto si uvědomit.

Tenkrát zvony zvonily jinak.

Rozhovor se sestrou Marikou Gazdagovou

• S manželem a třemi dětmi, Velká Trňa, 1996

Mariko, během loňských letních prázdnin ses nastěhovala do Krnova. Hned na první pohled budíš dojem velmi srdečné a rázné ženy. Co tě přimělo k tomu, abys opustila teplý vinařský kraj na východním Slovensku a přišla sem, do drsných Jeseníků?

Zdravím všechny křesťany v Krnově. Mým rodištěm je okresní město Trebišov, neda-leko maďarských hranic. Vyrůstla jsem v dědině Luhyňa a vdala se do vesnice Velká Trňa. A proč jsem opustila rodný dům na východním Slovensku a přišla sem na Moravu? Důvodem jsou mé dcery, které bydlí tady v Krnově. Zdravotně na tom nejsem moc dobře, a proto jsem s nimi moc ráda.

● **Myslím, že se nespletu, když řeknu, že jsi k nám přišla z křesťanského prostředí. Prozradíš něco o svém mladém věku? A co jsi studovala?**

Ano, nespletla ses. Moji rodiče byli křesťané reformovaného vyznání, rodiče mých rodičů stejně tak, a já jsem vyrůstala v této tradici. Tak jak jí rodiče nejlépe rozuměli, tak ji předávali mně a bratrovi. Věřila jsem v Ježíšovu oběť za mé hříchy, v Jeho lásku, v Boží vševědoucnost, spravedlnost a přijímala základní křesťanské hodnoty.

Už v dětství mě začal otec učit hrát na klávesy. Byla jsem velice hrdá na to, že od deseti let mohu hrát na “or-

gány“ při bohoslužbách nebo příležitostně při křtu či svatbě. V určitém období jsem také chodila hrát do vesnice Lastovce. Bohoslužby bývaly tehdy ještě jen v maďarském jazyce.

Po ukončení základní školy jsem chtěla jít na střední hudební školu, ale rodiče mě přemluvili, abych si vybrala školu jinou. Protože mám ráda zvířata, vystudovala jsem střední průmyslovou školu zemědělskou (tomuto oboru jsem zůstala věrná až do mého odchodu sem do Krnova).

Pak jsem se vdala, narodily se nám tři děti - syn a dvě dcery. Moc mi záleželo na tom, aby z nich vyrostli také křesťané.

Volaly mě zpět!

● Co bylo impulsem ke tvému osobnímu rozhodnutí jít životem jako křesťanka?

Z toho, že chodím do kostela, můj manžel moc nadšený nebyl. Při bohoslužbách jsem již nemohla hrát, děti byly malé a já se musela o ně starat. Tak jsem se pomalu od sboru vzdalovala. Od Boha ne, ale od společenství křesťanů určitě.

Nešla jsem jednou, pak dvakrát a rychle si zvykla ostatní křesťany nepotřebovat. V srdci jsem však pociťovala prázdnotu a chtěla ji zaplašit prací. Vždyť jsme měli děti, dům, zahradu, vinici a při tom všem zaměstnání. Ale šťastná jsem nebyla a bohužel ani mé děti neměly šťastné dětství.

● Leden 2021, při natáčení bohoslužeb v době pandemie

● Marika s darovaným obrazem kostela (zleva Tibor Demeš, Zoltan Pusztai, Marika a Ladislav Ondo-Grecula)

A ten zlomový okamžik? Jedno nedělní ráno jsem vyšla na dvůr a z našeho kostela zněly zvony – zvaly k bohoslužbám. Zvonily každou neděli, ale tentokrát pro mě zvonily jinak. Volaly mě zpět. Přepadla mě nevyslovitelná tíha a nepopsatelná touha po Boží blízkosti. „Bože můj, jak je možné, že jsem do tvého domu přestala chodit? Jak jsem mohla dovolit, že jsem se ti vzdálila?“ Opravdu, jako bych měla na srdci obrovský balvan. To volání bylo tak naléhavé, že jsem vešla do domu a řekla manželovi: „Odcházím do kostela a ty dovař oběd.“ Samozřejmě se mu to nelíbilo. Ale já musela jít, jinak bych se zadusila! Postupně jsem brávala i své děti.

● *S bratrem Josefem, 1960*

● **Toleroval manžel tvé rozhodnutí?**

Ne. Hodně jsem kvůli tomu brečela. Časem se to ale změnilo, já začala znovu přicházet a hrát na klávesy. Dokonce moji přátelé ve sboru mě pak ještě zvolili za presbyterku. A to mi manžel také někdy vyčítal. Trápilo mě to. Zvláště o Vánocích, kdy děti vystupovaly v kostele a jejich tatínek tam nebyl.

Když děti dorostly, byly konfirmovány. To je u nás velká sláva. Tentokrát byly bohoslužby již ve slovenštině.

● **Vidím, že jsi neměla na růžích ustláno. Bylo něco, co tě v těžkých životních obdobích pozvedalo?**

Ano. Samozřejmě to byla Boží síla a moje láska k Němu v nejhorších chvílích života. Opatrovala jsem do smrti babičku, tchána a pak manžela, který zemřel rok po svém otci. Dostal třikrát mozkovou příhodu a během jednoho měsíce ve svých 46 letech zemřel.

Odpustila jsem mu všechno zlé, co jsem kvůli němu celý život spolu s dětmi prožívala.

Po třech letech můj 23letý syn odešel dobrovolně ze života, protože psychicky nezvládl otcovu smrt. Já se dostávala na dno svých sil. Když došlo k synově tragédii, odešla jsem z místa presbyterky. Cítila jsem, že nemohu rozhodovat ve sboru věřících, když si neumím udělat pořádek v rodině. Přesto jsem pomáhala, kde jsem mohla. Zároveň jsem cítila, jak obrovskou sílu má Boží povzbuzování. V mých 14 letech jsem byla konfirmována a představ si, můj konfirmační verš zněl: „Neboj se, jen věř!“ To byla slova, kterých jsem se nechtěla pustit.

● **Určitě ve tvém životě byly i radostné a úspěšné momenty.**

Samozřejmě jsem zažívala i radost. Byly to moje děti, které mě těšily a zmírňovaly moji bolest v nezdařeném manželství. S Boží pomocí všichni tři vystudovali s maturitou a byla jsem na ně hrdá.

Radost mi přinášelo také vědomí, že mohu pomáhat potřebným lidem – v práci, ve sboru, v dědině. Ale největší radostí pro mě byla služba v církvi. Dokonce jsme dosáhli toho, že každou druhou neděli se konaly bohoslužby ve slovenštině.

A ještě jednou radostí jsem byla obdařena. Pán Bůh poslal do mého života člověka, který přišel, když jsem zůstala sama (dcery odešly za prací) a já ošetřovala nemocnou maminku. Pomohl mi seskládat život znovu dohromady a cele se vrátit do Boží náruče.

● **Nestýská se ti po tvém rodišti? Přece jen jít na důchod do cizího města není úplně jednoduché.**

Stýská. A moc. Na všechny lidi, kteří byli součástí mého života, mám pěkné vzpomínky. Naštěstí jsem s nimi v on-line spojení.

Na Slovensku mi zůstaly tři rodiny, které jsou dodnes mou pomocí. Zařizují důležité věci - léky, vyřizování papírů - a posílají sem do Česka. Mám je moc ráda. Plně jim důvěřuji a s mou rodinou jsou mi psychickou oporou. Už také tím, že mi posílají dary, které mám denně před očima. Takže stesk ano, ale mé děti jsou tady.

K tomu, abych si snadněji zvykla na nové prostředí, mi pomohlo, že jsem se zde ve vašem kostele cítila dobře. Všichni lidé kolem mě byli milí. Těší mě, když jsem pověřena nějaký úkolem – zapojit se do předtočených bohoslužeb, uklidit v nedělce, držet nápopědu dětem při vystoupení... Vážím si také toho, že

jsem dostala klíč od kostela a mohu si jít zahrát na varhany podle mé vnitřní potřeby.

Když jsem spolu s vámi na podzim, krátce po mém příchodu, přijímala Večeři Páně, nemohla jsem zadržet slzy: „Bože můj, čím jsem si zasloužila, že jsi ke mně tak dobrý. Provedl jsi mě těžkým životem, pokaždé jsi mi dal sílu vstát a jít dál a teď jsi mě přivedl až sem do Krnova. Nikdy bych si to nepomyslela. Jsem u svých dcer. Nemůžu ti za to ani dost poděkovat.“

● **Mariko, na závěr každého účastníka vždy prosím o biblický verš, který je pro něj posilou a nejvíce ho oslovuje. Mohu se zeptat i tebe?**

Jistěže i já mám verše, které mě provázejí životem. Ještě dnes cítím na hlavě žehnající ruku mého faráře při konfirmaci a slyším slova v maďarštině: „Ne félj, csak higgy!“ „Neboj se, jen věř.“

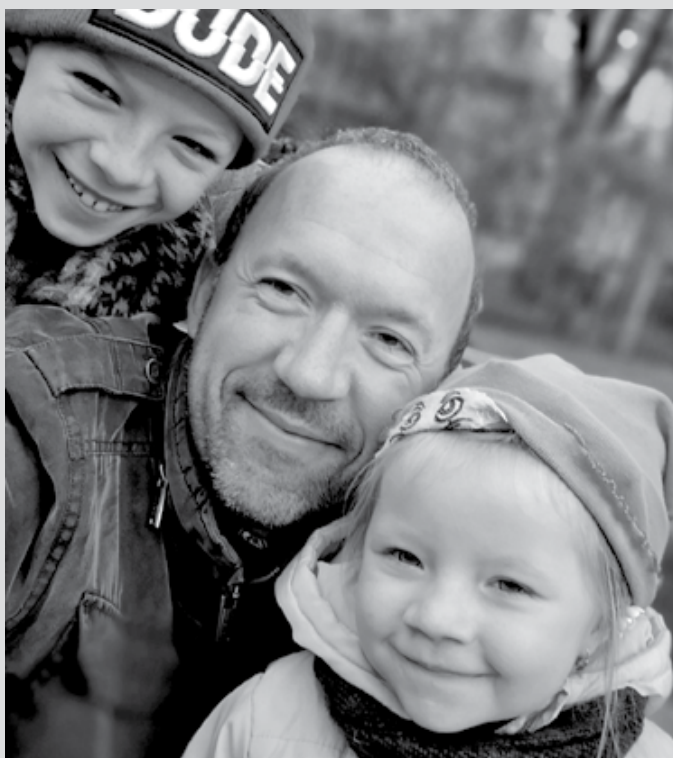
A další verše jsou ze 4. Mojžíšovy 6, 24-26: „Kéž ti Hospodin požehná a chrání tě. Ať prokáže svou laskavost a je k tobě milosrdný. Kéž ti projeví svou přízeň a obdaří tě pokojem.“ Tak moc bych si přála, aby tímto požehnáním byly obdařeny i mé dcery s rodinami. A za to se modlím.

**Maruško, sborové společenství ve Velké Trni tě jistě těžko propouštělo, ale my jsme moc rádi, že tě máme tady! Děkuje-
me za rozhovor!**

Tamara Maláčová

● Konfirmační foto, 1973

Bratři a sestry,

chtěl bych vám alespoň touto cestou moc poděkovat za obrovskou přízeň a podporu během mé náhlé nemoci. A dále bych chtěl moc poděkovat za obrovskou duchovní, mentální a v neposlední řadě i praktickou pomoc manželce Dítě a dětem v době mé nepřítomnosti. Z opakované zkušenosti jsem opět zakusil opravdovost a vřelost vašeho společenství při uskutečňování blíženecké lásky. Moc si toho vážíme! Já prožil několik dosti těžkých období, při kterých jsem zakusil svou velkou slabost. Nyní se trochu stydím za malou víru a malomyslnost, když jsem před sebou neviděl cestu. Ale Bohu díky a také vám je vše nyní nesrovnatelně lepší a také lékařské vyhlídky jsou relativně dobré. Ještě jednou moc děkujeme!

Martin a Dita Kučerovi

1. Proběhla další vlna pandemie

2. Přijal/a jsi něco dobrého z toho

Lidka Hoferková

1. První rok covidu mě zasáhl jen psychicky, kdy jsem nevěděla, jak to dopadne s naší svatbou. Díky Bohu se vše vydařilo. V létě jsme jeli i k moři, když se dalo. Celý rok jsem se nebála, až letos v lednu, kdy jsme byli v kontaktu s nakaženým. Bylo to

spíše otravné být deset dní doma, ale bylo více času na odpočinek. A co má přijít, to stejně přijde, covidu se člověk prostě nevyhne.

2. Co dobrého mi covid přinesl? Asi jen uvědomění si toho, jak se máme dobře, co všechno jsme mohli dělat, když covid nebyl.

čal cítit jaksi nesvůj. Pomyslel jsem si, že to snad nebude „jak na Nový rok, tak po celý rok.“

Zdálo se, že mě začíná zase zlobit mé věrné silné astma. Pak se ale můj zdravotní stav začal rychle zhoršovat. Volal jsem lékaře, pak přijela hygiena a výsledek - POZITIVNÍ. A tak jsem se ocitl na plicním covid oddělení. Dostal jsem léky, kyslík a po týdnu se spravil. Převezli mě na plicní oddělení do Albrechtic. Nevím, jak dlouho tu budu ležet, ale jsem tu tak často, že už jsem zde zdomácněl.

2. Co dobrého jsem přijal? Jak jsem zmínil, sestra ze sboru vyjádřila pochybnost, jestli bych přežil onemocnění covidem. Nepřikládal jsem odpovědi velkou důležitost, a tak jsem lehce řekl: „Neboj se, umíral jsem již 100x.“ Ale když nad tím teď přemýšlím, tak si uvědomuji, že Pán Bůh mi přidává další dny, protože mě tady ještě chce mít. Někteří lidé ze sboru mi volali: „Ty, který máš tolik nemocí, ses z toho tak brzo dostal? Neuvěřitelné! Zázrak!“ Tak asi ano. Musím toho využít k dobrému.

Lubomír Horák

1. Ano, covid mě zasáhl. Před Vánocemi mi řekla jedna sestra ze sboru: „Luboši, kdybys ty dostal koronáče, tak nevím jak by to s tebou dopadlo. Asi ne dobře.“ Vánoce jsem strávil u své sestry. Bylo fajn. Ale na Nový rok jsem se za-

Milada Daňková

1. No, to je otázka! To to období pro mě nebylo vůbec příjemné. Skoro pořád jsem byla doma a to mě docela dost vadilo. Vnučka s manželem i můj bratr na mě pamatují a starají se. Ale určité období vnučka nemohla přicházet,

Covidu. Zasáhla do tvého života? To období?

protože na jejich pracovišti se virus docela vesele šířil dál. Někdy se mi zdá, že samota a všechno kolem ní je už neúnosné. Když se dostanu do špatného rozpoložení, začnu si rychle číst z Bible nebo se modlím nebo poslouchám v televizi bohoslužby, případně některé kvalitní pořady.

A také jako správná seniorka se živím vzpomínkami. Teď v únoru mě moc potěšil pozdrav od Jožky Kubíčkové. Bydlí v Bruntále u dcery, protože sama už nemohla být. Před lety chodila k nám do sboru. To ona mě přivedla k živé víře. Od roku 1995 navštěvovala Křesťanské společenství, ale kontakty jsme nikdy nepřerušily. Jožka ve svém věku už toho tolik zapomněla, ale že chodila mezi křesťany také do evangelického kostela a že se těší na setkání s Bohem, to si pořád pamatuje.

Musím také pochválit vnučku, která při první příležitosti mě přihlásila na očkování proti Covidu. V lednu jsem absolvovala první dávku a v únoru druhou. Slyšela jsem, že nikdo neví, jaké komplikace očkování v budoucnu přinese, že to není vyzkoušené,.. Protože je mi 90 let, budoucnost zde na zemi už moc neřeším.

2. A jestli jsem přijala něco dobrého? Asi nic. Jsem ráda, že moje budoucnost je v rukou Hospodinových. Moc hezký je Žalm 31,15-16: „Mou nadějí jsi jen ty, Hospodine, můj čas je ve tvých rukou.“ To je moje útěcha.

Michaela Čičmanová

1. Ano, virus jsem chytla přímo v práci. Pracovala jsem v nemocnici na rehabilitačním oddělení. Když jsem začala na sobě pozorovat příznaky, chodila jsem s nasazeným respirátorem a desinfekcí v tašce. To se na testy čekalo ještě dva dny. Test byl pozitivní. Byla jsem ve zkušební době,

vrchní sestra mi tedy řekla, abych podepsala výpověď. A tak jsem zůstala bez práce a Kryštůfka vyhodili z nemocniční školky.

Následovala desetidenní izolace, rodiče mi jídlo a potřebné věci pro mne i malého jen položili ke dveřím. Po povinné karanténě jsem začala shánět novou práci a pro syna školku.

Už jsem se viděla zapsaná na Úřadu práce, protože mi celkem brzy končila rodičovská (mateřská).

S mamkou jsme tuto starost s modlitbou odevzdaly Pánu Ježíši.

V prosinci jsem dostala dvě nabídky práce. Při osobním pohovoru jsem se pro jednu rozhodla. Tamní zdravotní sestry byly v karanténě a já do toho vletěla rovnýma nohama. Zdravotnice se postupně vrací, učím se novým věcem a práce se mi líbí. Kryštůfka přijali do nové školky, taky se mu v ní líbí.

2. Máme zde nový virus, nová bezpečnostní opatření, dodržování karantény.

Lékaři, zdravotní sestry, ošetřující personál - Covid, necovid - tito lidé, věřící i nevěřící, jsou mezi námi a naplno pomáhají potřebným. Ještěže Pán Bůh má rozmístěn svůj lid všude tam, kde je potřeba. A to je to dobré v tomto období.

LÁSKA VÍTĚZÍ. Uklidňující kniha plná znepokojivých otázek!

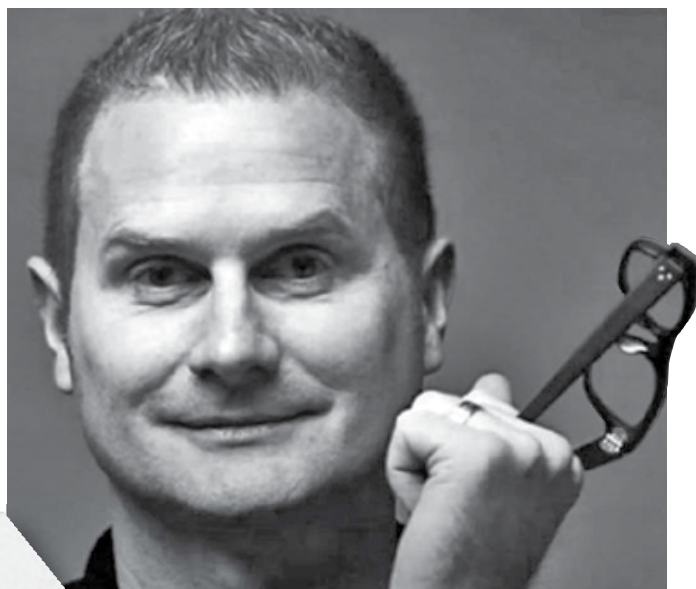
Opravdu se ze všech miliard lidí, co kdy žili, jen vyvolená hrstka „dostane do nebe“, a všichni ostatní se budou na věky smažit v pekle? Bohu se to takhle líbí? Během desítek tisíc let stvořil miliony lidí proto, aby mohli zažívat věčná muka? To je milující Bůh? Trestá Bůh lidi bezmezným trápením po nekonečné tisíce let za to, co dělali během těch několika roků svého krátkého života?

Těmito a dalšími velmi znepokojivými otázkami zahajuje, dnes již proslavený americký evangelický pastor Rob Bell svoji kontroverzní knihu *Láska vítězí*.

Analyzuje zde nejen různá pojetí nebe a pekla, ale především různá pojetí Boha a víry v něj. Zpochybňuje zastité představy o spáse a ztracení a nachází v Bibli i v křesťanské tradici evangelium, které je „mnohem lepší zprávou, než jsme čekali“.

Rob Bell (1970) je nekonvenční protestantský pastor, populární řečník a autor deseti knih včetně několika bestsellerů na žebříčku New York Times. V roce 2011 ho časopis Time zařadil do stovky nejvlivnějších osobností světa. S rodinou žije v Los Angeles. Důvod vzniku svého bestselleru ozřejmuje následujícími slovy:

„Obrovská spousta lidí slyšela z kazatelny i odjinud, že vyvolenou hrstku křesťanů čeká věčný pokoj a radost na místě zvaném nebe, zatímco zbytek lidstva stráví věčnost v pekelných mukách bez jakékoli naděje. Jenže tahle scestná, toxická a totálně od-

puzující představa ve výsledku brání šíření Ježíšova nakažlivého poselství lásky, míru, odpuštění a radosti, které tenhle svět tolik potřebuje. Proto vznikla tahle knížka.“

Jak se dalo očekávat, byla některými křesťany kniha přijata mírně řečeno rozpačitě. Bell klade otázky, na které v principu nemůže být žádná stoprocentně pravdivá odpověď. Přesto je pro každého člověka životně důležité si je pokládat a co nejpoctivěji hledat odpovědi. Vždyť jde o to, v jakého Boha věříme. A vlastně tedy kým jsme my.

/ps/

LÁSKA VÍTĚZÍ

Rob Bell, 2011

překlad Alexandr Flek

vydal Biblion 2020

Přežijte protikoronová opatření s krásnou knihou!

Když přišla další vlna koronaviru, byla naše společnost zase omezena. Především v možnostech setkávání. Napadlo mě, že máme k dispozici kvalitní křesťanské knihy a že právě teď přišla vhodná chvíle (alespoň pro někoho) k četbě.

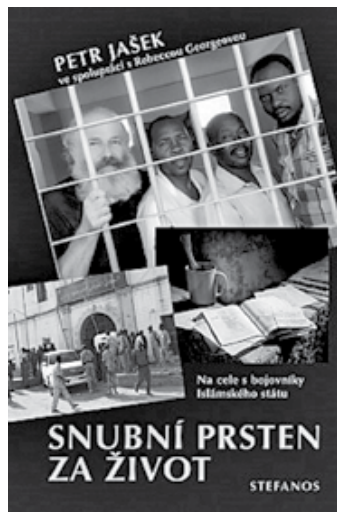
Chtěla bych touto cestou doporučit vaši pozornosti zvláště dvě knihy:

„Snubní prsten za život“

Příběh Petra Jaška, který pomáhal pronásledovaným křesťanům v Súdánu a sám se stal pronásledovaným, otřásl celým světem. Mnozí se za jeho vysvobození modlili. Půl milionu lidí podpisem petice za jeho propuštění přispěli k tlaku na soudánského presidenta, který mu nakonec udělil milost.

Tento příběh není jen svědectvím o krutém pronásledování křesťanů v Súdánu a téměř zázračném vysvobození. Je také svědectvím víry člověka, který čelil obrovské nespravedlnosti a nelidskému mučení. Petr Jašek si zachoval neochvějnou víru, že Bůh nad ním bdí, že je s ním i v drsném soudánském vězení a že si ho tam může použít pro velké věci.

Leoš Ryška, SDB, ředitel TV Noe, píše: „Jedním dechem jsem přečetl tuto knihu, která v dnešní rozdělené společnosti ukazuje cestu, jak je možné zvítězit nad brutalitou a nenávistí. Z tohoto dramatického vyprávění jsem pochopil, že je to skrytá, obrovská síla hluboké víry, lásky a odpuštění. Děkuji bratru Petrovi za svědectví, že se stal nejen

hlasem mučedníků, ale i výkřikem, který čeká na naši odpověď.“

Druhá kniha, která určitě stojí za přečtení:

„Když Bůh mlčí“

Vstoupit do ticha nevyslyšených modliteb.

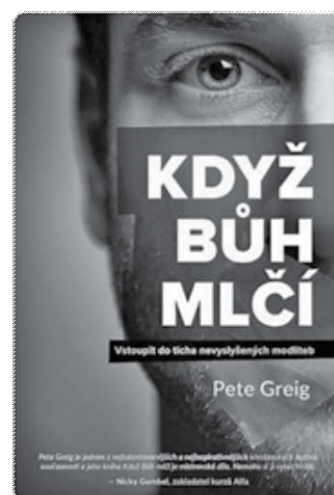
autor Pete Greig.

Tato kniha byla zrozena z veliké bolesti a úžasu nad Boží mocí. Zatímco globální modlitební hnutí, které Pete Greig založil, ovlivňuje množství lidí po celém světě, jeho vlastní žena Sammy bojuje o život s těžkou nemocí. Autor zápasí s temnou stranou modlitby a přichází s těžce získanou zprávou o naději, s útěchou a hlubokým biblickým povzbuzením pro všechny, kdo trpí v tichu Božího mlčení.

Pokud je vám zle a ptáte se „Kde je Bůh?“ a „Proč se to stalo právě mně?“ a „Jak to, že mé modlitby nefungují?“, pak tato kniha je určena právě vám.

„Číst tuto knihu,“ píše kazatel Církve bratrské David Novák, „je nesmírně osvobozující, protože zjišťujeme, že není třeba se stresovat, zda Bůh skrze naše modlitby udělá, co my chceme. Zjišťujeme, že modlitba je především vyjádřením osvobozujícího vztahu k nebeskému Otci.“

Katolická teoložka Kateřina Lachmanová dodává: „Nevěřila bych, že kniha o nevyslyšených modlitbách může být tak povzbudivá a čtivá.“

Knihy velmi doporučuji, k zapůjčení jsou u mě.

Věra Marková

Narozeniny ve sboru v dubnu až červnu

Milí bratři a sestry,

v tomto čísle Dobrého Pastýře si opět připomínáme jména všech, kteří budou slavit své narozeniny v následujících měsících. Dovolu, bych jménem redakční rady všem popřála pevné zdraví, Boží ochranu a hojnost požehnání. Také připojujeme přání krásného prožití Velikonoc, radost ze vzkříšeného Pána.

Pro radostné povzbuzení do dalších dnů připojuji slova Žalmu 29,10-11:

Hospodin trůnil nad potopou, Hospodin bude trůnit jako král na věky. Hospodin dává svému lidu sílu, Hospodin žehná svůj lid pokojem.

Kéž si všichni tento příslib Boží síly a pokoje přivlastníme do našich srdcí a kéž je nám všem pomocí nejen ve dnech slavnostních, ale i ve dnech všedních.

Za redakční radu Eva Roztomilá

Duben:

Andrea **Barešová (roz. Polišenská)**,
Rostislav **Sedláček ml.**, Elen **Mičanová**,
Květoslav **Šimek**, Jana **Zmrzlíková**,
Norbert **Gürtler**, Jiří **Vasiliadis**,
Pavel **Malík**, Kateřina **Sewerin**,
Zdeněk **Zmrzlík**, Miriam **Zmrzlíková**

Květen:

Vladimír **Strádal**, Nikolaj **Čepara**,
Hana **Svítilová**, Ondřej **Švéda**,
Kateřina **Vašířová**, Tereza **Chlápková**,
Šimon **Tyleček**, Zdeňka **Kolářová**
(**Mičanová**), Štěpánka **Křehlíková**,
Alena **Kubicová**

Červen:

Milan **Svítil**, Irina **Kchilia (Yuhás)**,
Arnošt **Galda**, Marta **Marková**,
Alžběta **Šimková**, Karel **Kovalčík**,
Tamara **Maláčová**, Bedřich **Marek**,
Eva **Roztomilá**, Ludmila **Vavrečková**,
Jiří **Marek nejml.**, Jan **Maláč**

ŽALM 91

*Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí,
přečká noc ve stínu Všemocného.
Říkám o Hospodinu: „Mé útočiště,
má pevná tvrz je můj Bůh, v nějž doufám.“
Vysvobodí tě z osidla lovce,
ze zhoubného moru.
Přikryje tě svými perutěmi, pod jeho
křídly máš útočiště; pavézou a krytem
je ti jeho věrnost.
Nelekej se hrůzy noci ani šípu,
který létá ve dne,
moru, jenž se plíží temnotami, náказы,
jež šíří zhoubu za poledne.
Byť jich po tvém boku padlo tisíc,
byť i deset tisíc tobě po pravici,
tebe nestihne nic takového.
Na vlastní oči to spatříš, uzříš odplatu,
jež stihne svévolníky.
Máš-li útočiště v Hospodinu,
u Nejvyššího svůj domov,
nestane se ti nic zlého, pohroma se
k tvému stanu nepřiblíží.
On svým andělům vydal o tobě příkaz,
aby tě chránili na všech tvých cestách.
Na rukou tě budou nosit,
aby sis o kámen nohu neporanol;
po lvu a po zmiji šlapat budeš,
pošlapeš lvíče i draka.
Dám mu vyváznout,
neboť je mi oddán,
budu jeho hradem,
on zná moje jméno.
Až mě bude volat, odpovím mu,
v soužení s ním budu, ubráním ho,
obdařím ho slávou,
dlouhých let dopřeji mu do sytosti,
ukáži mu svoji spásu.*

Pascha, Velikonoce a Večeře Páně

Pán Ježíš přišel se svými učedníky do Jeruzaléma před svátky nekvašených chlebů a večer před svým zatčením, odsouzením a smrtí s nimi jedl beránka. Po večeři (nebo během ní) lámal chléb a podával kalich vína. Tak ustanovil slavnost, kterou konáme na jeho památku jako večeři Páně. Jaký má tato večeře původ? Na co tehdy Ježíš navázal?

Když vycházel Izrael z Egypta a Hospodin pobíjel v zemi všechny prvorozené, Izraelci dostali příkaz, aby zabili beránka a jeho krví pomazali veřeje a nadpraží svých domů, aby je anděl zhoubce minul a nikdo u nich nezemřel. Proto se ten svátek nazývá pascha, to znamená přejít nebo přeskočit. Zhoubce přeskočil domy takto označené.

Je to popsáno v Ex 12.

Izraelci zabili ročního beránka bez vady, upekli ho a jedli s hořkými bylinami a nekvašenými chleby. Jedli po rodinách a připravení na cestu – měli být obutí a přepásaní, hůl v ruce. Tím jídlem už začínala cesta na svobodu. To byla a stále je závazná slavnost pro Židy po celém světě po všechny časy.

V Ex 12, 39 čteme, že když vycházeli, nestačilo těsto vykynout a proto jedli chleby nekvašené. Ale je tu ještě jeden důvod – všechn starý kvas měl být odstraněn, vyjitím začínala nová doba, tedy nový chléb. Proto se na odstranění všeho kvasu přísně dbalo.

V Ježíšově době se už nejedlo ve spěchu a v sandálech, ale v rodinách jedli beránky pečené na ohni, k tomu nekvašené chleby a hořké byliny. Kolovaly čtyři kalichy vína. Ježíš s učedníky tvořili takovou rodinu a jedli tedy spolu. Pán Ježíš jako předsedající rozdíl chléb a podával kalichy vína. V závěru večeře přirovnal chléb ke svému tělu a kalich označil za novou smlouvu zpečetěnou jeho krví. Vyzval je, aby tak činili na jeho památku, dokud nepřijde.

Tak to děláme také, ovšem v redukované podobě – soustem chleba a douškem vína. Pokračujeme v odkazu té večeře Páně s učedníky a tím vlastně připomínáme také vyjití z otroctví na svobodu, protože to oni tehdy slavili. Můžeme to vnímat jako vysvobození od pyšnosti a sobectví k smíření s Bohem a spolu navzájem, cestu životem pod Božím vedením. To všechno jsou Velikonoce.

Martin Litomiský

Zdařilá sbírka Daruj dárek

Vánoce byly a jsou snad pro nás všechny svátky, které netrpělivě vyhlížíme celý rok a těšíme se na ně. Společně s ostatními křesťany si připomínáme narození Pána Ježíše. K tomu všemu se ale také každý z nás, a hlavně naši nejmenší, těší na dárečky pod stromčkem.

Dětská radost z každého otevřeného dárku pod stromčkem je nezapomenutelná a nenahraditelná. Je ale mnoho rodičů, kteří si nemohou dovolit dárky svým dětem koupit. Právě těmto rodinám jsme se rozhodli v našem sboru aspoň trochu pomoci.

Jako sbor jsme se zapojili do akce Slezské diakonie „Daruj dárek“. Byla to sbírka dáreků pro děti právě z takových rodin, kde nemají peníze, aby je dětem koupili.

Chtěla bych tímto poděkovat všem, kdo jste se do této akce zapojili a pomohli. Dárků se nám podařilo vybrat ve sboru celkem dost. Určitě udělaly mnohým dětem radost.

Marta Marková

Humoristické okénko

Kolik věřících je potřeba k výměně žárovky?

Charismatici: Jen jeden. Ruce už má zvednuté.

Letniční: Deset. Jeden vyměňuje žárovku a devět se modlí proti duchu temnoty.

Tradiční evangelikálové: Tři. Jeden zavolá elektrikáře, jeden připravuje kávu a jeden má přednášku o tom, jak byly staré žárovky lepší.

Nezávislí evangelikálové: Celá domácí skupinka. Jeden vyměňuje žárovku a poté se o této zkušenosti všichni sdílejí.

Katolíci: Žádný. Používají svíčky.

Adventisté: Žádný. Světlo opět vzejde v ustanovený čas.

Luteráni: Žádný. Luteráni na změny nevěří.

Baptisté: Nejméně patnáct. Jeden vyměňuje žárovku, ostatní vytvoří dvě nebo tři komise, které výměně požehnají a rozhodnou, kdo donese bramborový salát.

Evangelíci: To se neví. Ať je tvé světlo jasné, pohaslé či úplně temné, jsi milován. Na neděli je plánovaná společná bohoslužba o světle. Přines nějaký svítící předmět a něco k jídlu.

Metodisté: Celý sbor. Jeden vyměňuje žárovku, zbytek společenství dává pozor, aby při tom neodpadl.

Svědkové Jehovovi: Tři. Jeden vyměňuje žárovku, zatímco dva klepou na vaše dveře, aby se zeptali, zda jste viděl světlo.

Amišové: Co je to žárovka?

Jak je to u židů?

Běžní členové židovské obce: Třicet. Jeden vyměňuje a 29 mu k tomu dává protičůdné rady.

Rabíni: To je otevřená otázka. Stále ještě hledají v Talmudu místo o žárovkách.

Ortodoxní židé: Žádný. Taková žárovka se nedá a nemá vyměnit.

Ultra - ortodoxní: Zřejmě žádný. Mesiáš asi přijde dříve, než by žárovku vyměnili, a potom už žádná nebude potřeba.

Služba dětem v po-covidové době

Je to skoro rok, co se celá naše společnost přesunula do online prostoru a téměř všechny aktivity, i ty naše křesťanské, se odehrávají v této sféře.

Ještě, než jsme začali být všichni online, proběhla v našem sboru v oblasti mládeže a dorostu jedna změna. Po delším rozmyšlení jsme došli k názoru, že bude dobré spojit tyto dvě skupiny dohromady. Počet účastníků dorostu se rok od roku snižoval. Je dost těžké připravit program pro tři děti tak, aby byl záživný, zábavný a děti opravdu oslovil. Přeci jen, když je nás 5 nebo 6, je to hned jiný dorost. Všichni kluci navíc došli do věku, kdy nazývat je „dorostáky“ už nebylo na místě. Od září 2020 jsme se tedy začali scházet už jen jako mládež.

Během této doby jsem začala přemýšlet a ptát se Pána Boha, zda jsem tam, kde mám být. Zda si mě nechce použít třeba v něčem jiném, když už dorost není. Ne, že by se mi na mládeži nelíbilo. Jen jsem viděla, že má dostatek dobrých vedoucích. Stále více a více jsem cítila, že tam mé místo není. Ale co tedy mám dělat? Kde by mě teď chtěl Pán mít, honilo se mi pořád hlavou. Ve svých modlitbách jsem prosila Pána, aby mi ukázal cestu, kterou mám nyní jít.

Během všech těch nouzových stavů mi přišel jednou na mysl verš, který je zapsán v Kazateli: „Všechno má svou chvíli, každý záměr pod nebem má svůj čas. Je čas rodit a čas umírat, čas sázet a čas vytrhávat,

co bylo zasazeno; ... čas bojít a čas stavět.“ Všechno má svůj čas, i dorost ho měl. Vše má svou chvíli. Dorost „zemřel, byl zbořen“ možná právě proto, aby mohlo vzejít něco nového. Tento verš mi otevřel oči a já cítím, že Pán mi tím zřejmě ukazuje tu cestu, kterou mám jít.

Služba nejmenším

Vše je teprve na začátku, ale ráda bych se, až to situace dovolí, začala scházet s dětmi z malé nedělníky a 1. stupně, čili s našimi nejmenšími. Scházeli bychom se jednou za měsíc o víkend. Formou her a různými aktivitami bychom se s dětmi zabývali nejznámějšími příběhy z Bible. Chtěla bych oslovit i děti mimo náš sbor. Snad se najdou rodiče a děti, kteří budou mít o tuto aktivitu zájem a budou za ni rádi.

Velká část mé služby Pánu Bohu se týká dětí. A to už od samého počátku mého křesťanského života. Pohybuji se v této službě a snažím se ji dě-

lat, jak nejlépe umím. A Pán Bůh se k tomu přiznává právě tak, že v každé akci cítím a vidím jeho požehnání. To je mi důkazem, že jsem právě v této službě na správném místě.

Věřím, že pokud mají naše děti jednou přijmout Pána do svého srdce a být dobrými křesťany, je potřeba, aby už od dětství přicházely do kontaktu s křesťanstvím, a to nejen v domácím prostředí, ale i v širším společenství. Je dobré, když může sbor rodičům nabídnout i jiné aktivity pro jejich děti než jen nedělní školu.

Těším se na to, co přinesou dny příští. Těším se na to, až budeme zase všichni off-line a budeme se moci scházet ve společenství a při dalších setkáních. Prosím, modleme se za to, aby nejen naše děti, ale abychom i my ostatní dokázali opustit naši domácí komfortní zónu a byli otevření různým službám a aktivitám, které jako sbor máme nebo mít budeme.

Marta Marková

Z historie sboru

Vánoce 1971, téma „O betlémském světle“

• Přední řada zleva: Lia Němcová, Tamara Maláčová, Jarmila Nálepová, XY, Jaroslav Sedláček, Jiří Sedláček, XY, Luďka Smolíková. Zadní řada zleva: Dana Bártková, Věra Maláčová (Marková), Marie Čeparová (Šimková), Ruth Kielarová (Višnyiová), Ljuba Smolíková (Kielarová), Petr Maláč, Jan Kielar

Vánoce se Zachariášem, 1985

• Alžbětu nadchl Boží Duch a zvolala: „Marie, Bůh tě vyvolil. Tvůj syn bude veliký dar lidem.“ (Lukáš 2,42)

• Zleva: Petr Strnadel, Jana Strádalová ml., Daniel Strádal

• Herci podle čísel: 1. Ladislav David, 2. Petr Strnadel, 3. Pavel David, 4. Eliška Davidová, 5. Jakub David, 6. Alice Marková, 7. Jana Strádalová, 8. Daniel Strádal

Vánoční hra „O Jonášovi“, 2019

Naše nejdivnější Vánoce

Takové divné Vánoce, jako byly v roce 2020, jsme snad ještě nikdy nezažili. Mrňavý virus zavinil, že jsme 4. adventní neděli nemohli hrát vánoční divadlo (jak bylo několik desetiletí zvykem). A to byla velká škoda, protože je to vždy příležitost, kdy se sejdou herci velcí i malí a spolu oslavíme narození Ježíše Krista. Přesto jsme se snažili alespoň trochu připomenout tuto ohromnou událost. Řekli jsme si, že se Pán Ježíš také nenarodil do žádné idylly, ale přizpůsobil se nám, prostým lidem. Tak jsme šli do toho!

Vzhledem k vládním nařízením byl počet účastníků velmi omezen. Kristýnka s Jiříkem přednesli dvě básničky a spolu s Vojtou, Kačenkou a Honzíkem zazpívali dvě písničky o Ježíšově narození. Na klavír nás

• Zleva: Kačka Michnová, Jan Michna, Jiří Marek nejml., Kristýnka Kučerová, Vojta Kučera

doprovodil Samuel. A malý Kryštůfek si děti prohlížel dalekohledem, jestli se všechny děti tváří náležitě důstojně. Bylo to velmi skromné, ale radostné. Už také proto, že děti pak v ne-

dělce dostaly tradiční vánoční balíčky.

Snad dá Pán Bůh a tento rok 2021 o Vánocích nám bude umožněno v divadelních hrách pokračovat.

Věra Marková

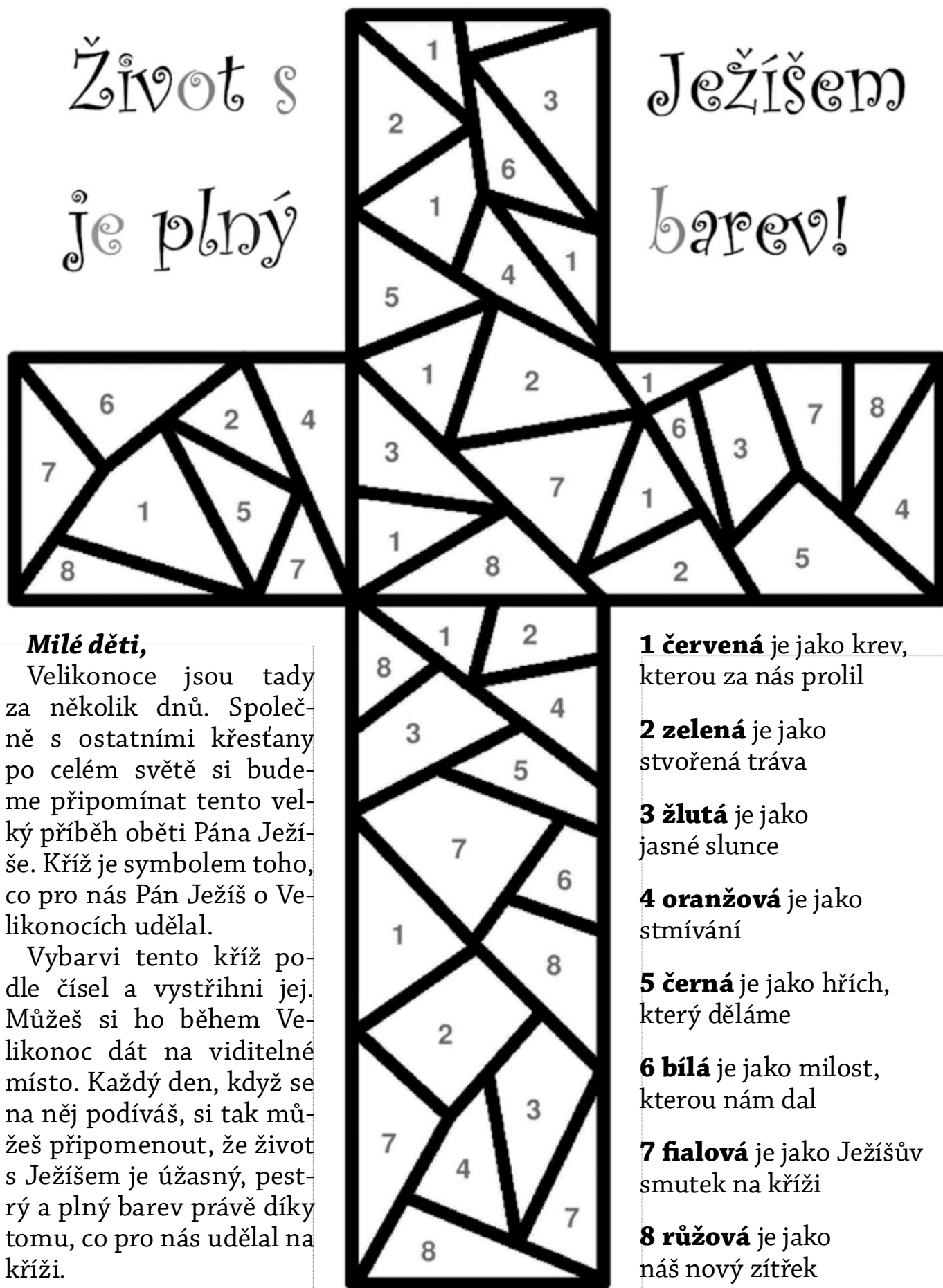
• Kryštůfek prohlíží osazenstvo kostela

• Samuel Gürtler pod vedením Lidky Hoferkové

Život s
Ježíšem
je plný

Ježíšem
barev!

Milé děti,

Velikonoce jsou tady za několik dnů. Společně s ostatními křesťany po celém světě si budeme připomínat tento velký příběh oběti Pána Ježíše. Kříž je symbolem toho, co pro nás Pán Ježíš o Velikonocích udělal.

Vybarvi tento kříž podle čísel a vystřihni jej. Můžeš si ho během Velikonoc dát na viditelné místo. Každý den, když se na něj podíváš, si tak můžeš připomenout, že život s Ježíšem je úžasný, pestrý a plný barev právě díky tomu, co pro nás udělal na kříži.

1 červená je jako krev, kterou za nás prolil

2 zelená je jako stvořená tráva

3 žlutá je jako jasné slunce

4 oranžová je jako stmívání

5 černá je jako hřích, který děláme

6 bílá je jako milost, kterou nám dal

7 fialová je jako Ježíšův smutek na kříži

8 růžová je jako náš nový zítřek

Českobratrská církev evangelická v Krnově

kazatel sboru:	farář Martin Litomiský
adresa:	Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 552 302 109, mobil: 603 547 796
číslo účtu sboru:	1845328379 / 0800
úřední hodiny:	čtvrtek 10 – 12 hod, 16 – 18 hod. /také kdykoli po telefonické domluvě/
www stránky:	http://krnov.evangnet.cz
na požádání:	- katechetická příprava ke křtu - vysluhování Večeře Páně nemocným členům sboru - pastorační rozhovory, rozhovory v krizových situacích, zpověď - předmanželské rozhovory, příprava ke sňatku

**Svatby, křty a katechetické přípravy je zapotřebí dohodnout
s kazatelem sboru v dostatečném předstihu.**

Pravidelná shromáždění v Krnově:

Neděle	9.45 hod.	bohoslužby v evangelickém kostele
Úterý	17.00 hod.	biblická hodina na faře
Středa	od 17.00 hod.	hovory o víře na faře
Pátek	17.00 hod.	modlitební setkání na faře

Redakční rada: Bedřich Marek, Eva Roztomilá, Tamara Maláčová, Miluše Čičmanová,
Martin Litomiský, Petr Strnadel

**Příspěvky můžete předávat redakční radě,
nechat na faře,
nejlépe však posílat e-mailem
na adresu: dobrypastyr@post.cz**

křesťanský časopis pro všechny
školou povinné a přátele

SMĚR NEBE!

www.kroky.cz

pro kluky

pro holky

pro rodiče

pro předškoláky

kroky@kroky.cz

... a taky inspirace pro učitele

KROKY